

INGEZONDEN.

SPEZIFISCHE VERÄNDERUNGEN DES BLUTSERUMS.

Naar aanleiding van de recensie van het boekje van den arts S. G. T. BENDIEN, in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 15 Aug. 11., door prof. dr. H. T. DEELMAN, te Groningen, nemen de ondergeteekenden, G. OLDEMAN, Apotheker te Zeist en C. A. BOUMAN, arts aldaar, de vrijheid, het volgende onder Uw aandacht te brengen:

Het is den Recensent blijkbaar voorgekomen, dat de uitvlokking van eiwitten uit bloedserum, met mengsels van natrium-vanadiumzout en azijnzuur voornamelijk de basis van schrijvers werk is geweest.

Hierbij wil eerst ondergeteekende de opmerking maken, dat deze uitvlokking door hem gevonden is, einde 1925, en ongeveer Juli 1926 aan den arts BENDIEN is medegedeeld. In Januari 1926 is deze uitvlokking door ondergeteekende reeds medegedeeld aan prof. dr. W. C. DE GRAAFF te Utrecht, en diens Assistent, dr. F. TEKELENBURG. — Deze uitvlokking was n.l. door mij gevonden bij het zoeken naar een nieuwe methode van ciliënkleuring van bacteriën.

Bij mijn verdere besprekingen, in de maanden na Juli 1926 met dokter BENDIEN gehouden, is mij steeds meer gebleken, dat hem deze methode absoluut onbekend was; bovendien heb ik hem toen ingewijd in de allereerste beginselen der colloïd-chemie.

Het is dus ten onrechte, als de arts BENDIEN in zijn boekje spreekt van „meine Reaktion” wat mijns inziens niet pleit voor de oprechtheid van den schrijver.

Uit hetzelfde oogpunt wil tweede ondergeteekende beschouwen het feit, dat in de laatste weken tientallen patiënten door BENDIEN behandeld worden met zijn injecties. Prof. DEELMAN vraagt zich af, of het niet misdadig is, de hoop van honderden op te wekken met dergelijke luchtkasteelen. Momenteel liggen in het ziekenhuis te Zeist elf patiënten van elders, die zich, hopen op herstel, onder BENDIEN's behandeling hebben gesteld, en alle met inspuitingen worden behandeld.

Waar nu BENDIEN's „vinding” uitsluitend wordt voorgesteld als een mogelijke vooruitgang op diagnostisch gebied, en recensent constateert, dat er therapeutisch reëel niets is aan te bieden, wekt dit evenzeer twijfel aan de oprechtheid van den behandelenden arts.

Mogelijk zou als excuus kunnen worden aangevoerd, dat het voorloopig slechts proefnemingen betreft, en dat den patiënten niets gegarandeerd wordt op gebied van beterschap. Maar dan zijn de gevraagde honoraria daarmede wèl in frappante tegenspraak.

Bovendien zou toch zeker géén kankerlijder naar Zeist komen, indien hij niet eenige hoop koesterde, baat te zullen vinden bij de „nieuwste methode van kankerbehandeling.”

Inderdaad mag hier dus gesproken worden van „misdadig opwekken van de hoop van honderden menschen”, op wat voorloopig niet anders is dan een luchtkasteel.

Van de zelfcritiek van den schrijver, welke men in zijn boekje zooveel aantreft, is dus blijkbaar in de practijk weinig of niets over gebleven.

Met prof. DEELMAN betreuren wij ten zeerste dezen gang van zaken.

G. OLDEMAN.

C. A. BOUMAN.

AAN DE RESERVE-OFFICIEREN VAN GEZONDHEID EN DE AAN DEN MILITAIREN GENEESKUNDIGEN DIENST VERBONDEN BURGERARTSEN.

Tot voor korten tijd bestond de *Militair-Geneeskundige Vereeniging* uit gewone en buitengewone leden. Gewone leden waren de actief dienende officieren van gezondheid; als buitengewoon lid konden zoowel oud-officieren van gezondheid als reserve-officieren van gezondheid toetreden. Bij referendum onder de gewone

leden is daarop echter besloten, om de vereeniging om te zetten in eene, waarvan alle categorieën van officieren van gezondheid alsmede de aan den Militairen Geneeskundigen Dienst in eenigerlei functie verbonden burgergeneesheeren lid kunnen worden met gelijke rechten en plichten. Immers het verschil tusschen buitengewone en gewone leden moge vroeger eenigen zin hebben gehad, nu het corps officieren van gezondheid zooveel is ingekrompen en de positie van den reserve-officier van gezondheid in het leger daardoor zooveel belangrijker is geworden, diende dit te vervallen.

Het doel, dat de vereeniging zich stelt, is de bevordering van de beoefening van de Militaire Geneeskunde en het scheppen en in stand houden van een kameraadschappelijke band tusschen de verschillende categorieën van officieren van gezondheid en van de als zoodanig dienstdoende burgergeneesheeren in de behartiging van de belangen van haar leden. De vereeniging tracht haar doel te bereiken onder andere door minstens eenmaal per jaar een algemeene vergadering te houden, waar militair-geneeskundige vraagstukken worden besproken, demonstraties worden gehouden en waar voorts besprekingen worden gewijd aan de belangen van het Militair Geneeskundig Dienstvak. Deze vergadering wordt gewoonlijk besloten met een gemeenschappelijke maaltijd.

Indien de omstandigheden daartoe weder gunstig mochten zijn, zou de vereeniging wederom gaarne een periodiek uitgeven, waarin vraagstukken van militair-geneeskundigen aard behandeld kunnen worden. Thans verschijnt een verslag van de algemeene vergadering jaarlijks in het *Nederlandsche Tijdschrift voor Geneeskunde*.

De jaarlijksche contributie bedraagt vier gulden (f 4.—).

Tot de vereeniging, die onder haar ereleden onder andere alle nog in leven zijnde Oud-Inspecteurs van den Geneeskundigen Dienst der Landmacht en den tegenwoordigen Inspecteur telt, behooren nagenoeg alle actief dienende Officieren van Gezondheid en reeds zijn ook verschillende Reserve-Officieren van Gezondheid als lid toetreden. Het Bestuur zou ook Uwe toetreding zeer op prijs stellen. Indien U als lid wenscht toe te treden, zoo verzoek ik U, mij dit te willen mededeelen.

Eventueel mij gaarna tot het verstrekken van nadere inlichtingen bereid verklarende.

Met collegiale hoogachting.

Namens het Bestuur der M.G.V.

De Secretaris

GÖBEL,

Jacob Mosselstraat 3, 's-Gravenhage.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

NEW-YORK. — Kakkerlakken aan boord. In een rapport van den Gezondheidsdienst der Vereenigde Staten wordt door C. L. WILLIAMS medegedeeld, dat, vooral in de Tropen, de kakkerlakken op de schepen nog altijd als een belangrijke plaag moeten worden beschouwd, al zijn zij op de ijzeren schepen niet meer zoo talrijk als vroeger op de houten schepen. Toch is het niet zeldzaam, 20—50.000 kakkerlakken te vinden als een schip is uitgerookt. Om deze insecten, in het bijzonder de eitjes te vernietigen, is een vijfmaal sterkere concentratie van cyaanwaterstofgas noodig dan voor het doden van de ratten. Daarom beperkt men de uitroeiing in den haven van New-York tot de bewoonde ruimten van de schepen. Na de bewerking moet groote voorzichtigheid worden in acht genomen bij het weder betrekken van de woonruimten. Soms wordt aan het gas chloorpicrine toegevoegd, waardoor men eerder wordt gewaarschuwd voor de aanwezigheid van het cyaanwaterstofgas. De kakkerlakken laten zich door chloropicrine niet waarschuwen om betere dekking op te zoeken, gelijk men wel eens gemeend heeft (*Lancet*, 22 Aug.)

— **Radiumvergiftiging.** In den staat New-York zijn 43 jonge vrouwen, werkzaam bij de radium-corporation der Vereenigde Staten te Orange, ziek ge-